

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστο-
λούςης δὲν εἶναι δεκτὰ. —
Πᾶσα ἀγγλία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διευθυ-
νῶν ἀρείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ νέος διευθυντής τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸ ὑπηρετικὸν ζήτημα. — Ἀναμνήσεις (ὑπὸ Ἀθῆδος). — Τὰ δεσμά τῆς καρδιάς (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοθέρη). — Κατὰ τοῦ φύλου (ὑπὸ κ. Μαρίας Τρίας, ἱατροῦ). — Ὀρθοπεδικὴ Μελάνη (ὑπὸ κ. Κλεισῶς Λούη). — Περὶ εἰλικρινείας (ὑπὸ δεσποινίδος Ἀνακαστασίας Κ. Ἀσπρέα). — Ἡ ἀνοδοδόμη τῆς Τρελλῆς (ὑπὸ Μαρίας Δερουά ἱατροῦ). — Τὸ Λαχεῖον τοῦ «Ἡμερολογίου» μας. — Θέατρον. — Ποικίλα — Ἐβδομαδιαῖον δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συναγῆ. — Ἐιδιοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πλέον ἢ ἅπαξ μᾶς συνέβη κατὰ τὸν τετραετῆ δημοσιογραφικὸν μας βίον, νὰ ἀναλαμβάνωμεν τὴν ὑπεράσπισιν δυστυχῶν καὶ ἀναξιοπαθῶν ὁμοφύλων, νὰ ὑψώνωμεν ὑπὲρ αὐτῶν φωνήν, νὰ δαπανῶμεν ἄφθονον μελάνην καὶ γάρτην, νὰ συγκινώμεθα καὶ συγκινώμεν, νὰ ἀγανακτῶμεν, νὰ ἐπιμένωμεν παλαίουςαι καὶ νὰ εἰμεθα ἐκ τῶν προτέρων σχεδὸν βέβαιαι, ὅτι θέλομεν προσκύψῃ εἰς τὴν ἔνοχον ὀλιγωρίαν καὶ ἀπάθειαν τῶν πρὸς οὓς ἀπευθυνόμεθα. Ἡ γυνή, βλέπετε, μέχρι σήμερον ἐν Ἑλλάδι δὲν κατελέγετο μεταξὺ τῶν δυναμένων τι, διότι δὲν ἔχει ψῆφον. Συνεπὸς ὁ ἀναλαμβάνων ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα, ἐπιχειρεῖ ἔργον ἀχαρὶ καὶ ἀνιστόν. Διὰ τοῦτο καὶ σπανίως ἢ δημοσιογραφία ἢ οἱ συγγραφεῖς μας ἐπελήφθησαν ζητήματος ἀναγομένου εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον, οὐδέποτε δ' οἱ νεώτεροι νομοθέται μας οὔτε μίαν κεραίαν παρήλλαξαν ἐκ τῶν ἀρχῆθεν περὶ αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὸσον διαφόρους περιστάσεις τῶν σημερινῶν θεσπισθέντων.

Ἦντο τοιούτων ἰδεῶν κατειχόμεθα καὶ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, δημοσιεύουσαι τὸ ἄρθρον μας ἐκεῖνο περὶ τῶν κινδύνων, εἰς οὓς ὑποβάλλονται αἱ ὑπηρετρίαι μας διὰ τῆς ἀνάπασαν Κυριακὴν μεταβάσεως τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν πρὸς κατάθεσιν τῶν μικρῶν αὐτῶν οικονομῶν. Καὶ εἰμεθα δεικνύμενοι νὰ μὴ ἔχωμεν ἐλπίδα νὰ εἰσακουσθῶμεν, προκειμένου περὶ ὑπηρετριῶν, περὶ τῶν ἀτυχῶν τούτων ὑπάρξεων, περὶ ὧν οὐδεὶς ποτε νόμος ἐμερίμνησεν, οὐδέμια ἀρχὴ συνεκι-

νήθη, οὐδὲν σωματεῖον ἔλαβε τὴν ἐλαχίστην μέριμναν. Ἐξομμεν, λέγομεν, δικαίον διότι ἐν Ἀθήναις πλὴν τῆς ἀκηδίας τῶν νομοθετῶν, τῶν ἀρχῶν, τῶν σωματείων, ἢ μεγίστη μερίς τῶν οἰκογενειῶν θεωρεῖ τὰς ὑπηρετρίδας ὡς ὄντα μὴ ἀναγκόμενα εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν γυναικῶν, ἔχει ὁμοσεὶ ἄσπονδον κατὰ τοῦ ὑπηρετικοῦ κλάδου πόλεμον, καὶ ἐξανίσταται μετ' ἀγανακτῆσεως κατὰ παντός, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐκφέρῃ ἐναντίαν γνώμην.

Ὅποια λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μας, ὅτε ἐμάθομεν ὅτι ὁ νέος τῆς Ἀστυνομίας διευθυντής κ. Ἀλεξάνδρου, ὁ πρῶτος καὶ μόνος ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς διευθυντῶν κατανοήσας τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ ὕψιστα καθήκοντα, ἀνέλαβεν οἰκιοθελῶς καὶ μετὰ τοῦ χαρακτηριστικῶν αὐτὸν ζήλου νὰ μεριμνήσῃ περὶ διακανονίσεως τοῦ παρ' ἡμῶν τεθέντος ζητήματος, νὰ παράσχῃ προστασίαν εἰς τὰς παρὰ πάντων ἐγκαταλειμμένας ὑπηρετρίδας. Ὁ κ. Ἀλεξάνδρου, ἀνηνέχθη ὡς πληροφοροῦμεθα, ἐπιστήμῳ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ὑπέδειξε τὴν ἐκ τῆς ἀκηδίας τῶν ἀρμοσίων ὑπαλλήλων προσγινόμενὴν εἰς τὰς ὑπηρετρίδας ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν ζημίαν, καὶ παρεκάλει διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀδρότητος τὴν διεύθυνσιν τῆς Τραπεζῆς, ὅπως σύντονα ληφθῶσι κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου μέτρα, προσενεχθεὶς ἐπὶ πλέον νὰ παράσχῃ ὑπὲρ τῆς τηρομένης τάξεως πᾶσαν συνδρομήν.

Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἥτις πιθανὸν καὶ νὰ ἠγνοεῖ τὰ κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν πρὸ τοῦ ταμειυτηρίου δραματικῶς ἐπιζόμενα, ἀνέλαβεν ἐπιστήμῳ, νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακόν, ὀρέζουσα διὰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος πρὸς κατάθεσιν χρημάτων εἰς τὸ ἐν λόγῳ ταμειυτήριον καὶ ἀποδεχθεῖσα εὐγνωμόνως τὴν παρὰ τοῦ κ. διευθυντοῦ χορηγίαν ἀστυνομικῆς ἐπιθιλέφως πρὸς ἐπιτευσὶν ἡσυχίας καὶ τάξεως κατὰ τὰς ὥρας τῶν καταθέσεων.

Ἀληθῶς ἡ δραστηριωτάτη καὶ ἐντονος ἐνέργεια τοῦ κ. διευθυντοῦ, ὅχι μόνον προσεῖλκυσε τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην ἡμῶν καὶ χιλιῶδων ὑπηρετριῶν, ἀλλὰ παρέχει ἡμῖν τὸ θάρρος νὰ ἀτενίζωμεν εὐέλπιδες εἰς τὸ μέλλον. Ὁ κ. Ἀλεξάνδρου μᾶς ἀποδίδει διὰ τῆς εὐγενούς ταύτης πράξεώς του τὸ ὡς ἐκ τῆς ἀκηδίας τῶν προκατόχων του ἀπολεσθὲν θάρρος μας. Ὁ κ. Ἀλεξάνδρου,

περί οὗ σύσσωμος ὁ τύπος, ἀδιακρίτως καὶ ἀσχετῶς πρὸς κομματισμούς καὶ πολιτικὰς ἰδέας, μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ ἀποφαινεταί, ἀπέδειξεν ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, ὅτι ὄχι μόνον εὐσυνειδήτος καὶ ἀγρυπνὸς φύλαξ τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας πάντων τῶν κατοίκων τῆς πρωτεύουσας εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ ὑψίστης κοινωνιολογικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως.

Διὰ τὸν κ. Ἀλεξάνδρου δὲν ὑπάρχουσι δύο μέτρα καὶ σταθμά. Δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τοῦ κόμματος καὶ ἐναντίοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, κραταιοὶ καὶ ἀσθενεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Εἶναι ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων προσωπικοτήτων, ἃς δὲν κατίσχυσε νὰ διαφθεῖρη τὸ ὀλέθριον τῆς παρ' ἡμῖν πολιτικῆς σύστημα, καὶ αἵτινες κατέχουσι τὴν ὑπερτάτην δύναμιν νὰ θέτωσι τὸ καθήκον καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς ὑπὲρ πάντων τῶν ἀπαιτήσεων, πασῶν τῶν ἀναγκῶν, πάντων τῶν ἰδιωτικῶν ἢ κομμικῶν λόγων.

Ὁ κ. Ἀλεξάνδρου διὰ τῆς συντόνου καὶ εὐγενοῦς μερίμνης του ὑπὲρ τῆς προφυλάξεως τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν συμφερόντων τοῦ παρ' ἡμῖν ὑπηρετικοῦ κλάδου δὲν τίθησιν ἑαυτὸν εὐγενὲς πρὸς ἀπομίμησιν παράδειγμα πρὸς πάντας τοὺς κυρίους, πρὸς πάντας τοὺς οἰκογενεῖας, ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ὁποίων προσφεύγουσιν αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ ὑπάρξεις, ἐξαιτούμεναι πλὴν τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἀμοιβῆς καὶ ὀλίγην ἠθικὴν προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν; Καὶ δὲν ἀναδεικνύεται ἐφάμιλλος τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἐξόχων πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τόσας ἐξέδωκαν διατάξεις, τόσα συνέγραψαν ἔργα, τόσα ἴδρυσαν προστατευτικὰ ἄσυλα καὶ σωματεῖα, τόσας ἐχορήγησαν δωρεάς, τόσα ἐψήφισαν μετὰλλια καὶ ἀριστεῖα ὑπὲρ τῆς ἠθικοποιήσεως καὶ βελτιώσεως τῆς τύχης τοῦ τόσον σκαιῶς παραγκωνιζομένου παρ' ἡμῖν ὑπηρετικοῦ κλάδου!

Ἦτο καιρὸς πλεὸν νὰ δοθῇ τοιοῦτον μᾶθημα. Ἦτο καιρὸς νὰ παταχθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ μεγάλη αὐτὴ μερὶς τῶν κυριῶν καὶ κυριῶν, ὧν ἡ σκληρότης, ἡ ἀπονία, ἡ καταρρόνησις, ἡ ἀπανθρωπία, ἡ ἔνοχος ἀκηδία καὶ ἀδιαφορία, συνεχῶς δὲ καὶ ἡ προδοσία κατέστησαν τὰς ἀπλοϊκὰς αὐτὰς καὶ ἐργατικὰς γυναῖκας ἀληθῆ μάστιγα τοῦ οἴκου καὶ τῆς κοινωνίας. Ἦτο καιρὸς νὰ διδαχθῶσι παρὰ τοῦ ἐκπρωσοποῦντος τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς προστασίας τῆς τιμῆς καὶ ἠθικῆς ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅτι ἡ ὑπὲρ τῶν ὑπηρετιῶν μας μέριμνα εἶναι ἐν τῶν πρωτίστων ἡμῶν καθήκοντων καὶ ὅτι εἶχον ἀδικίαν, ὅσοι μᾶς ἐπέτεθσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, διότι κατετάξαμεν μετὰξὺ τῶν μαθητιῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου καὶ ὑπηρετίας.

Ναί! ὑπῆρξαν ἄνθρωποι οἰκογενεῖαρχαι, ὑπῆρξαν μητέρες θυγατέρων, αἵτινες ἐξανέστησαν κατ' ἡμῶν, διότι ἀνελάβομεν μετ' ἄλλων κυριῶν νὰ θυσιάσωμεν τὰς ὥρας τῆς Κυριακῆς μας εἰς ἠθικὴν τῶν ὑπηρετιῶν τῶν καὶ τῶν ἐν γένει ἀπόρων γυναικῶν μόρφωσιν.

Ἵπῆρξαν ἄνθρωποι, οἵτινες εἶπον καὶ διὰ τοῦ τύπου ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ στοιχειώδης τῶν ὑπηρετιῶν ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσις, καὶ ἡ διὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἠθικοποιήσις αὐτῶν ἤθελε συντελεσθεῖ εἰς τὴν διαφθοράν των. Ἵπῆρξαν κυρίαί, αἵτινες ἠπέλιθον ἐπὶ ἀποπομπῇ τὰς ὑπηρετίας των, διότι ἐτόλμησαν νὰ ζητήσωσι τὴν ἄδειαν νὰ φοιτήσωσιν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον.

Καὶ ὅμως εἰς αὐτὰς τὰς ὑπηρετίας, αἵτινες ἀντὶ νὰ περιφρονῶνται εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς τριόδους ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν φοιτῶσι μετὰ θρησκευτικοῦ ζήλου εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, εἰς αὐτὰς αἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἐνόησαν τί ἐστὶ τιμὴ, τί ἠθικὴ, τί καθήκον, εἰς αὐτὰς ὧν τὸν ἐπαχθῆ βίον δοκιμάζομεν νὰ καθιστῶμεν ἀνετώτερον, ὑποφερτότερον, γλυκύτερον διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς διδασκαλίας μας, εἰς τὴν διαμαρτυ-

ρησιν αὐτῶν ὀφείλεται τὸ ἄρθρον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς.

Εἰς αὐτὰς, αἵτινες ἔδωκαν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὸν ἐνεργητικώτατον τῆς Ἀστυνομίας διευθυντὴν, ὅστις θὰ ἐξακολουθήσῃ βεβαίως τὸ ἀναμορφωτικὸν ἔργον του, θὰ ὀφείλεται, ἐλπίζομεν, ὀλόκληρος σειρὰ διατάξεων ἀστυνομικῶν, ρυθμίζουσα καὶ παρ' ἡμῖν ὡς ἀπανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὰ καθήκοντα, καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ὑπηρετικοῦ κλάδου, ἀλλὰ καὶ χορηγοῦσα αὐτῇ τὴν ἠθικὴν προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν τῆς.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γ'

Ὁ βίος τῶν χωρικῶν τῆς Ρουμανίας εἶναι μεστός σκληραγωγίας καὶ παντοειδῶν στερησέων· ἀπὸ τινος ὅμως ἡ κυβερνητικὴ σπουδαία λαμβάνει μερίμναν περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης αὐτῶν, διανέμουσα γαίας καὶ ἐξευρίσκουσα μέσα, δι' ὧν θὰ δυναθῶσι ν' ἀνακουφισθῶσιν ἐκ τῶν ἐπαχθῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἔχουσιν ἀπέναντι τῶν γαιοκτημόνων ἢ τῶν ἐκμισθωτῶν, ἐργαζόμενοι τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου εἰς τοὺς ἀγρούς τούτων καὶ ἀπολαμβάνοντες εὐτελεῆς τίμημα ἢ πλεθρα τινὰ γῆς πρὸς ἐπικαρπίαν, μόλις ἐπαρκοῦσαν πρὸς συντήρησιν τῆς πολυμελοῦς αὐτῶν οἰκογενείας.

Τροφὴν αὐτῶν κυρίως ἔχουσι τὴν λεγομένην μαμαλίγκαν ἀντὶ ἄρτου, ἣν ἡ χωρικὴ γυνὴ παρασκευάζει ἅπαξ ἢ δις τῆς ἡμέρας ἐξ ἀλεύρου τοῦ ἀραβοσίτου, ψήνουσα ἐντός μικροῦ λέβητος καὶ ἣν ἐξαπλοῦντες ἐπὶ ξυλίνου πίνακος, τεμαχίζουσι διὰ σπάγγου, συνοδεύουσι δ' αὐτὴν ἐν τῷ γεύματι με κρόμμυμα, φασόλια, κράμβας ὀξειδωμένας ἐν βυτίοις, ἀποφερούσας οὐχὶ βεβαίως εὐάρεστον ὄσμην, καὶ γοίρεια κρέατα, ἅτινα ἐσθίουσι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος. Οἱ εὐπορώτεροι διατηροῦσιν ὡς κατοικίδια ζῶα ἀγελάδα καὶ βούβαλον, τὰ ὅποια ἐνταῦθα εὐρίσκονται ἐν ἡμερωτάτῃ καταστάσει, καὶ ἐξ αὐτῶν προσπορίζονται τὸ γάλα, ἀνθόγαλον καὶ βούτυρον. Εἶναι ἐπιρρεπέστατοι εἰς τὴν οἰνοποσίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν τοκούικαν, πνευματώδες ποτόν, ἣτις ἀναπληροῖ καὶ τὸ ὕδωρ αὐτό, διδεται εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἀντὶ καθαρτικοῦ, κιλίνης καὶ παντὸς ἐτέρου φαρμάκου. Δὲν ἀποφεύγουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ποτοῦ τούτου καὶ εἰς τὰ νήπια αὐτά, διὸ τὰ πλεῖστα πάσχουσιν ἐκ διαλειπόντων πυρετῶν καὶ ἡ θνησιμότης ἀνυψαίνεται πολλακίς εἰς ἀπίστευτον βαθμόν. Ἡ πλῆσιον αὐτῶν διατρέβουσα ξένη αἰσθάνεται κληθῆκαν φιλανθρωπίας νὰ διατηρῇ πρόχειρον φαρμακεῖον καὶ ὅτε βλέπει τὰ μικρὰ πάσχοντα, νὰ προσκαλῇ τὰς μητέρας καὶ προσλαμβάνουσα ὕψος σοβαροῦ ἐπιστήμονος νὰ προτρέπῃ αὐτάς, ὅπως σπεύσωσι νὰ σώσωσι τὰ μικρά των, χορηγοῦσα συγχρόνως τὰ στοιχειώδη φάρμακα καὶ ὀδηγοῦσα τὴν χρῆσιν των. Ἡ ἐπερχομένη δ' οὕτω θεραπεία ὡς θαυμά τι ἐξηγουμένη μεταδίδει τὴν φήμην τῆς ξένης, ὡς κυρίας ἰατραινισ, τῆς διδούσης καὶ τὰ φάρμακα δωρεὰν καὶ προστρέχουσιν εἰς αὐτὴν ἰ... μόνον διὰ τὰ μικρά των, ἀλλὰ καὶ δι' ἑαυτούς. Ὅταν ὅμως ἡ ἐπιστημονικὴ τῆς σοφίας δὲν ἐκτείνεται πέραν τῶν στενῶν τῆς ὀρίων, ἐκπληροῖ τὴν ἀνάγκην νὰ συμβουλευθῇ αὐτάς, ὅπως προστρέξωσι πρὸς τὸν ἐπαρχικὸν ἰατρόν, κατορθοῦσα νὰ διασκεδάσῃ τὴν πρόληψιν, ἣν ἔχουσιν οἱ χωρικοὶ ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἰατροῦ. Πόσῃν ψυχολογικῇ μελέτῃ καὶ πόσῃ ἐπεισόδιᾳ δύναται τις νὰ περιτυλλέξῃ κατὰ τὴν ἐνδιατριβὴν του εἰς τοιαῦτα τῆς ἐξοχῆς μέρη!

Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα διατελεῖ γαλαρὸν καὶ παρὰ τοῖς χωρικοῖς καὶ σπάνιον εἶναι νὰ ἴδῃ τις τὰς Κυριακὰς συνάθροισιν λαοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τετράκις ἢ πεντάκις τοῦ ἔτους ἐν ἐπισήμοις ἑορταῖς ἐκκλησιάζονται, τηροῦσιν ὅμως αὐστηρῶς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῶν νηστειῶν καὶ τῶν τοιοῦτων.

Ἐν τῷ περιβάλλῳ τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει καὶ ἡ κατοικία τῶν νεκρῶν, κατ' ἔθος ἐπικρατοῦν εἰς πολλὰ χωρία καὶ κωμοπόλεις, ὅπως ἡ ἐπικοινωνία τῶν ζώντων πρὸς αὐτοὺς εἶναι μᾶλλον συνεχῆς! καὶ τὰ πνεύματα τῶν κεκοιμημένων ἀκούοντα τὰς ψαλμωδίας τῶν ἱερέων συναπολαμβάνουσιν αὐτῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ!

Πλὴν, οἷον αἶσθημα ἀλγεινόν, οἷα δεινὴ μελαγχολία γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν ὅταν ἀπηχῇ πενθίμως ὁ κώδων τοῦ ναοῦ! ἐν ὧρα μάλιστα χειμῶνος, εἰς ὃν ἀνταποκρίνεται ἡ ἀγρία φθογῆ τῶν χειμερινῶν τούτων κατοίκων τῆς στέγης τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ κωδωνοστασίου.

Ὡς πάντες οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ δι' ἐξωτερικῶν σημείων ἐκδηλοῦσι τὴν λύπην διὰ τὴν στέρησιν προσφιλῶν ὄντων καὶ διὰ τῶν μνημοσύνων ζητοῦσι ζωηρότερον νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν μνήμην τοὺς ἀπὸ πολλοῦ ἀπελθόντας, πιστεύοντες συνάμα ὅτι διὰ τῆς ἐκκληρώσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν εὐχαριστοῦνται, προσεύχονται καὶ παρακαλοῦσι τὸν ἴψιστον ὑπὲρ τῶν ζώντων φιλάτωνα, οὕτω καὶ ἐν Ρουμανίᾳ τὰ μνημόσυνα κατέχουσιν ἀξιόλογον σελίδα τοῦ βίου τοῦ λαοῦ καὶ ὁ φιλανθρωπικώτατος σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ τρόπου τῆς τελέσεως τούτων καὶ ἰδίως ἐν δυσὶν ἐποχαῖς: τῆς τῶν Colacei καὶ Mosei-Suflete moarte.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐποχὴν ἐπὶ ἕνα καὶ ἥμισυ περίπου μῆνα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους Νοεμβρίου αἱ χωρικαὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ζυμώνουσιν ἰκανὴν ποσότητα ἀλεύρου, πλάττουσι μικροὺς ἄρτους ἢ ἕτερα σχήματα, ψήνουσι ταῦτα, παρασκευάζουσι καὶ λιτὰ τινὰ ἐδέσματα καὶ τὴν ἐπιούσαν διανέμουσιν εἰς πτωχοὺς ἰδίως οἰκογενεῖας, ὅπως εὐχωνται ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Ὅταν ὅμως ἀνακούφισιν καὶ παραμυθίαν ὁ ἀπλοῦς ἐκεῖνος χωρικός ἐπιφέρει εἰς τὴν πτωχὴν οἰκογένειαν, εἰς ἣν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας φέρει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον! Ὅταν ρήσῃραν τοῦ Εὐαγγελίου ἐπιτελεῖ ἐν τῇ προλήψει τῶν μνημοσύνων!

Ἐν δὲ τῇ ἐποχῇ τοῦ Mosei, κατ' ὃ τελεῖται ἐπὶ ὀκταήμερον μεγάλη πανήγυρις ἐν Βουκουρεστίῳ, ὅπου καὶ οἱ Βασιλεῖς αὐτοὶ μεταβαίνουσιν, ἐκτίθενται διάφορα προϊόντα ἰδίᾳ ἀγγειοπλαστικῆς βιομηχανίας, ἅτινα ἀγοράζονται κατὰ ποσότητας μεγάλας καὶ διανέμονται ἀδιακρίτως. Καὶ ἡ συνήθεια τῶν κολύθων ἐπικρατεῖ πανταχοῦ, ἀλλ' ἡ χρῆσις τούτων ὑπερῆκόντισε τὰ ὅρια οὐχὶ μόνον ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων μεταφέρονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ διανέμονται, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ζώντων ἐν τῇ ἐπετεῖῳ τοῦ ὀνόματος ἑορτῆ.

Ἄρθρις.

ΠΕΡΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑΣ

Ἡ εἰλικρινεῖα συνίσταται εἰς τὸ νὰ λέγῃ τις πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ὄχι ὅμως καὶ ὅλας τὰς ἀληθείας.

Ἐπὶ παραδείγματι ὅταν λέγῃ τις εἰς τινὰ ἀλήθειαν, ἣτις δύναται νὰ τὸν λυπήσῃ ἢ καὶ νὰ πηγάσῃ τὴν φιλαυτίαν του, δὲν εἶναι εἰλικρινής, ἀλλ' ἀνήγωγος καὶ ἀδιάκριτος.

Μὴ ἐγγίζετε οὐδένα εἰς τὴν φιλαυτίαν του, ἐὰν δὲν θέλετε νὰ κάμητε ἑαυτὸν, ὅστις οὐδέποτε θὰ σᾶς συγχωρήσῃ.

Ὅταν τις ζητῇ νὰ σᾶς γνωστοποιήσῃ, ὅτι εἶναι εἰλικρινής, δὲν ζητεῖ ἄλλο, ἢ πρόφασιν διὰ θρασυστομίαν τινὰ, ἣν προϋτίθετο νὰ σᾶς εἴπῃ.

Προτιμότερον δὲ εἶναι χάριν εὐγενείας νὰ ψευσθῇ τις, ἢ νὰ εἴπῃ προσβλητικὴν ἀλήθειαν, ἄλλως τε ἀνέτως δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο.

Πρὸς τοῦτους, ἐὰν τις σᾶς ἐρωτήσῃ δι' ἀλλότριον μυστικόν, καμμία εἰλικρινεῖα δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὠθήσῃ εἰς τὸ νὰ τὸ ἀποκαλύψῃτε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Ἀναστασία Κ. Ἀσπρία.

ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πολύ, ἐγὼ ἠθέλησα, πολὺ νὰ ἀγαπήσω τὸν κόσμον, τὰς βασάνους του, ὀλόκληρον τὴν σμαίρα. ἠθέλησα ἔς τὰ στήθη μου τὸ πᾶρ νὰ περιελίσσω, Πλὴν τοῦτο μὲ κατέστησε πολὺ δυστυχεστέραν.

×

Ἀγάπη καὶ συμπάθεια ἐντός μου βασιλεύουν, Μὲ βασανίζουν καὶ χαρὰν μοι δίδουσι συγχρόνως. Τὰ πάντα τὴν καρδίαν μου ἐλκύνουν καὶ δεσμεύουν Καὶ συνοδεύει τὰ δεσμὰ γλυκυπικρὸς τις πόνος.

×

Ὡ καὶ τὰ πάντα ἀγαπῶ τὰ ἄνθη τοῦ λειμῶνος Δεσμεύουν τὴν καρδίαν μου διὰ τῆς εὐωδίας. Ἀατρεύω τὸ περιπαθὲς ἦσμα τῆς ἀηδόνος Καὶ μὲ μαγεύουν οἱ δεσμοὶ εἰλικρινοῦς φιλίας.

×

Ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸς ὁ γαλαρὸς ἐκεῖνος Μὲ φέρ εἰς ὕψος ἀχαρές, εἰς τοὺς λαμπροὺς αἰθέρας. Μ' ἐλκύει δὲ ὁ ἥλιος διὰ χρυσοῦς ἀστέρων Ἐγὼ μὲ ρήματ' ἀργυρᾶ μ' ἐλκύνουν οἱ ἀστέρες.

×

Μὲ τὸ ὠχρογλοκὸ της γῶς μὲ συγκιρεῖ ἡ σελήνη Ἐν συμπάθεσ μεῖδιμα τὸ ὄμμα μου μαγεύει, Μὲ θέλγει ἡ ἀληθεια, τὸ δάκρυ, ἡ ὀδύνη, Κ' ἐν γέλιμα ὡς ἄλυσαι τὰ χεῖλη μου δεσμεύει.

×

Μ' ἀλύσεις τὴν καρδίαν μου συνέδεσα μυρίας, Τὴν ἔμαθον νὰ ἀγαπᾶ, νὰ πάσχῃ νὰ λυπηταί, Πλὴν ἐποτίσθη δ' αὐτὸ διηνεκὸς πικρίας Καὶ ἤδη... ἤδη ἡ πτωχὴ συντετριμμένη κείται!

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ

Ἡ δεινότερα ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, εἰπέ ποτε σοφὸς τις, εἶναι τὸ ψυχοῦχος. Τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο εἶναι ὀλίγον σκοτεινόν. Ἠδύνατο νὰ εἴπωσι μετὰ μείζονος θετικότητος καὶ συμφωνότερον πρὸς τὴν λογικὴν, ὅτι τὸ ψυχοῦχος εἶναι ἡ δεινότερα ἀσθένεια τοῦ σώματος.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον θερμοαίμιον, δὲν δύναται δὲ νὰ εὐρίσκηται ἐν ἰσορροπίᾳ μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἀτμοσφαιρας, ἐὰν τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην του τοποθετούμενον θερμόμετρον δὲν δεικνύει διαρκῶς 37 βαθμούς.

Βεβαίως αἱ κυριώταται πηγαὶ τῆς ζωικῆς θερμότητος εἶναι ἡ ἐν αὐτῷ τῷ ὀργανισμῷ παραγομένη καύσις. Ἀναπτύσσεται ἐν ἡμῖν καύσις διὰ τοῦ ὀξυγόνου, ὅπερ εἰσπνέομεν ἀναπνέοντες, τοῦ ἐκ τῶν τροφῶν ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν ἰστών τοῦ σώματός μας παραγομένου ἄνθρακος καὶ ὕδρογόνου.

Ἄλλ' ἡ πεπτικὴ ἡμῶν συσκευή ἔχει ὄρια καὶ ὅταν ὁ γειμῶν μᾶς παχύνει διὰ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς του, ἡ τροφή, ὅσον ἀφθονος καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἐπαρκεῖ. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ προσφεύγωμεν εἰς τεχνητὴν θερμότητα, ἣτις ἀντικαθιστᾷ ἐν τῇ θερμοκρασίᾳ τοῦ σώματος σχετικὴν ποσότητα τροφῆς.

Ἡ τέχνη τῆς θερμάνσεως, ὡς πᾶσαι αἱ λοιπαὶ τέχναι ἀνεπτύχθη καὶ ἐτελειοποιήθη βραδέως. Ὁ ἄνθρωπος δὲν βαίνει ἀλματικῶς εἰς τὸν πολιτισμόν, ὡς εἰς τὴν ὀπισθοδρόμησιν. Οἱ πρῶτοι λοιπὸν ἄνθρωποι ἤρξαντο θερμαινόμενοι παρὰ ζωηρὰν

πυράν, ἢν ἤναπτον ἐν πλήρει ὑπαίθρῳ. Τὰ δένδρα ἐκόπτοντο ἀνιλεῶς καὶ γονδροειδῶς, ἀνεφλέγοντο, διὰ τῆς παραγωγῆς σπινθήρος ἐκ τῆς προστριβῆς δύο λίθων καὶ ἀπέδιδον εἰς τὸ κενὸν νέφη καπνοῦ καὶ φωτεινὰς ἀναφλέξεις φλόγας καὶ οἱ ἀνθρώποι κατεκλίνοντο καὶ ἀπεκοιμῶντο περὶ τὴν ἀρχέγονον ταύτην ἐστίαν.

Βραδύτερον, τὸ πῦρ, ὡς ἀγαπητὸς σύντροφος, εἰσῆλθεν ἐν ταῖς κατοικίαις μας. Καὶ ἀρχικῶς μὲν ἠρέσθησαν νὰ ἀφήνωσιν ἀνοικτὴν τὴν στέγην τῶν ἀρχέγονων καλυβῶν, ἀκριβῶς ὑπερβεν τοῦ πυραύνου, ὅπερ ἐγχορσίμευεν καὶ εἰς κατασκευὴν τῆς τροφῆς καὶ εἰς θέρμανσιν. Διὰ τῆς ὁπῆς ἐκείνης ἐξητιμίζοντο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπαρκῶς αἱ καλύβαι. Βραδύτερον ἐπενοήθη τὸ κινήτῳ πυραύνου (μαγκάλι) εὐχρηστον μὲν, ἀλλὰ δολοφόνον. Προσθετέον ἐν τούτοις, ὅτι εἰσῆλθη μετὰ μείζονος ἐπιτάσεως εἰς τὰς μεσημβρινὰς γῶρας, ἐνθα τὸ ἀτέλες τῶν οἰκιῶν κλεισίμων καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν ὑάλων ἠλάττονον ἐπαισθητῶς τὰ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντα ἀτοπήματα.

Εἰς τὰς ἐν τῇ Ἑρακλείᾳ καὶ Πομπηίᾳ ἀνακαλυφθείσας οἰκίας δὲν ὑπῆρχον ἐστίαι, ἀλλ' οὔτε εὐρέθησαν πυραύνα. Ὁ θερμὸς ἀήρ ἐκυκλοφορεῖ δι' ὄγκων πλινθίνων ἐκτισμένων ὑπὸ τὸ ἔδαφος καὶ εἰς τὰ διαμέσα τῶν τοίχων. Καθ' ὅλον τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος αἱ οἰκίαι τῶν πλουσίων ἐθερμαίνοντο διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἀπεκάλουν δὲ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς θερμότητος ὑπόκαυστον.

Ἡ θερμάστρα εἶναι ἐπινοήσις τοῦ μεσαιῶνος, εἶναι εἶδος οπιθοδρομικῆς φορᾶς τοῦ πολιτισμοῦ. Περὶ θερμαστρῶν γίνονται τὸ πρῶτον μνεία τὸ 1347 ἐν τῇ περιγραφικῇ ἀφηγήσει τρομεροῦ σεισμοῦ, ὅστις κατηρέψισεν τὴν Βενετίαν, καὶ κατεκρήμνισεν, ὡς λέγεται, πάσας τὰς καπνοδόγους τῶν θερμαστρῶν τῆς πόλεως. Περίηλιτος. ὁ ἱστοριογράφος τῆς θερμάνσεως, ἐπιβεβαιῶν, ὅτι αἱ πρῶται θερμάστραι κατασκευάσθησαν ἐν Σαβοΐᾳ καὶ Πεδεμοντίῳ, τὰς ἀδιαφιλονεικίτους ταύτας πατριδας τῶν καπνοδοξακαριστῶν.

Παρ' ἡμῖν, σήμερον, ἵνα ἡ θέρμανσις συμβαδίζῃ μετὰ τῆς ὑγιεινῆς καὶ εὐμαρείας, ἀνάγκη νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς ὄρους τινὰς, λίαν παραμελουμένους δυστυχῶς. 1ον Ἡ ἐστίαι τοῦ πυρὸς οἰαδῆποτε κἂν ἦ, ἀνάγκη νὰ ἀποδίδῃ θερμότητα μεταβαλλομένην κατὰ βούλησιν, καὶ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ τηρῆται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον διαρκῆς θερμοκρασία. 2ον Ἡ ἐστίαι τῆς θερμότητος ὀλιγώτερον ἀπαιτητικὴ τοῦ πυρὸς τῶν Ἑστιάδων, ἀνάγκη νὰ λειτουργῇ ἡμέραν καὶ νύκτα γῶρίς νὰ ἔγῃ ἀνάγκην φύλακος. 3ον Οἱ ἐκ τῆς καύσεως παραγόμενοι ἀτμοὶ δὲν πρέπει νὰ εἰσδύωσιν ἐν τοῖς δωματίοις. 4ον Ἡ θέρμανσις δὲν πρέπει νὰ τροποποιῇ τοὺς ὑδρομετρικούς ὄρους, νὰ μὴν ἐλαττώνη δηλ. τὴν ποσότητα τοῦ ἐξ ὕδατος ἀτμοῦ, τὴν περιεχομένην εἰς τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου. 5ον Οἱ ὄροι οὗτοι νὰ τηρῶνται δι' ὅσον ἔνεστι ὀλιγωτέρων δαπανῶν καὶ προφυλάξεως ἀπὸ κινδύνου πυρκαϊᾶς.

Υγιῆς λοιπὸν τῆς θέρμανσις ἀπαιτεῖ δύο ἀπαραιτήτους παράγοντας, καλὴν καύσιμον ὕλην καὶ κατάλληλον μηχανισμόν τῆς θερμάνσεως. Αἱ κυριώταται καὶ συνήθεις πρὸς καῦσιν ὕλαι εἶναι τὰ ξύλα, οἱ ξυλάνθρακες, οἱ γαιάνθρακες, τὸ πετρέλαιον καὶ τὸ φωταέριον. Τὰ ξύλα καὶ οἱ ξυλάνθρακες καίόμενα ἀποδίδουσι πλήρη καὶ ἐντελῆ καῦσιν, ἐξατμίζοντα μόνον μικρὰν δόσιν ἀνθρακικοῦ ὀξειδίου. Οἱ γαιάνθρακες, οἵτινες ἔχουσι τὰς αὐτὰς σχεδὸν μετὰ τῶν ξυλάνθρακων ιδιότητας ἀποδίδουσι πολλὴν καὶ λαμπρὰν θερμότητα. Τὸ φωταέριον ἐπίσης παρέχει ἄφθονον θερμότητα, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἀποβαίνει σπανιωτάτη ὡς λίαν δαπανηρά. Τοῦτ' αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὸ πετρέλαιον, τοῦ ὁποῦ ὁμοῦς ἡ γρηῃσις ἔχει καὶ ἰαματικὰς ιδιότητας κατὰ τῆς ἀναιμίας καὶ τῆς χλωρώσεως.

Αἱ θερμαντικαὶ συσκευαὶ διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας: τὰς θερμαινούσας δι' ἀντανάκλασεως τῶν ἀκτίνων, ἧτοι τὰς ἐστίαις (τζάκια) καὶ τὰς θερμαινούσας τὰ μόρια τοῦ ἀέρος διὰ τῆς ἐπαφῆς, ἧτοι τὰς θερμάστρας.

Καὶ ἡ μὲν ἐστίαι εἶναι κοίλωμα, ἀνοιγόμενον ἐντὸς τοῦ τοίχου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ προεκτείνουσι σωλῆνα εὐθύγραμμον. Ἡ ἐστίαι ὡς ἔχει σήμερον ἀπορροφᾷ τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου, κακῶς δὲ κλειομένη καθίσταται ὄργανον ἀερισμοῦ. Ἀλλὰ μὲγα μέρος τῆς ἐξ αὐτῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος ἐκφεύγει διὰ τῆς καπνοδόχου, εἰς τρόπον, ὥστε ἡ θέρμανσις δι' ἐστίαις ἀποβαίνει τριπλασίως δαπανηρὰ ἢ ἡ θέρμανσις διὰ θερμάστρας. Εἶναι ἐν τούτοις προτιμότερα ἡ ἐξ αὐτῆς θερμότητος, διότι δι' αὐτῆς ἀνακαινίζεται ὁ ἀήρ, δὲν τροποποιεῖται ἡ ὑγρομετρικὴ κατάσταση τοῦ ἀέρος τοῦ δωματίου, ἐξασφαλίζει τὴν εὐεξίαν εἰς τοὺς πληθωρικούς, τέρπει δὲ καὶ εὐχαριστεῖ τὴν ὄρασιν, ἰδίᾳ κατὰ τὰς ὀμιχλώδεις ἡμέρας καὶ τὰς μακρὰς ἐσπερινὰς νύκτας.

Ἐν τῇ θερμάστρᾳ ἡ καύσις ἐνεργεῖται ἐντὸς περικλειστοῦ κοιλότητος. Ἐὰν δ' ἡ θερμάστρα εἶναι σιδηρὰ ἢ πλινθινὴ ἢ ἐξ οἰουδῆποτε μετάλλου, κινήτῳ ἢ ἀκίνητος, ὁ ἐσωτερικὸς μηχανισμὸς εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός. Ἡ καύσιμος ὕλη τοποθετεῖται ἐπὶ ἐσχάρας σιδηρᾶς, δι' αὐτῆς δὲ ἡ τέφρα πίπτει ἐν τῇ τερροδόχῳ. Ὁ καίων ἀήρ κυκλοφορεῖ εἰς περιστροφικὸν σωλῆνα φέροντα κλειδα παρὰ τὸ μετὰ τῆς κοιλότητος συγκοινωνοῦν στόμιον, δι' ἧς κατὰ βούλησιν ἀποκλείεται πᾶσα μεταξὺ θερμάστρας καὶ σωλῆνων συγκοινωνία.

Αἱ πλινθίνοι θερμάστραι εὐρύχωροι καὶ μὲ ἐντελῆ μηχανισμόν εἶναι αἱ πασῶν ὑγιεινότεραι. Θερμαίνουσι ἐλαφρῶς, ἀλλὰ διατηροῦσι τὴν θερμότητα ἐπὶ πολλὰς ὥρας, πολλὰκις καὶ ἐπὶ ὀλόκληρον νύκτα.

Αἱ ἐκ μετάλλων θερμάστραι εἶναι ἐν τούτοις διαδεδομέναι πανταχοῦ, διότι εἶναι εὐθηνότεραι, ἢ μᾶλλον διότι ἡ ὑγεία μας πληροῖται τὴν διαφορὰν. Τὰ μόρια τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ ἀέρος θερμαινόμενα διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ καίοντος μετάλλου ἐπαφῆς, ἀποκτῶσιν ὀσμὴν τινὰ, τὸ ἐν τῷ ἀέρι ἠλεκτρισμένον ὀξυγόνον καταστρέφεται καὶ αἱ ἐν τῷ ἀέρι ὀργανικαὶ ὕλαι ἀποσυντίθενται διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θερμότητος, πρὸς βλάβην, ἐννοεῖται, οὐσιωδεστάτην τῆς ὑγείας μας. Ἡ ἐκ μετάλλου θερμάστρα, εἶναι δραστηριώτατον μέσον θερμότητος, ἐὰν δὲ πιστεύωμεν τοὺς ἀπαισιοδόξους ἢ δι' αὐτῶν θέρμανσις προὐκάλεσε μέχρι σήμερον τὸν βίαιον θάνατον πολλῶν γερόντων καὶ πληθωρικών, καὶ ἰκανοποίησε τοὺς πόθους πολλῶν ἀνυπομόνων κληρονόμων.

Ἐὰν μάλιστα ἡ κλεισις τῶν θερμαστρῶν τούτων μὲνη κλειστή, ὡς πολλοὶ συνειθίζουσι νὰ πράττωσι, χάρῳ οἰκονομίας τῆς καύσιμου ὕλης, τότε τὰ ἐκ τῶν θερμαστρῶν τούτων προκύπτοντα δυστυχήματα εἶναι πολλὰ καὶ ἀνεπανόρθωτα. Κατὰ κανόνα λοιπὸν αἱ ἐκ μετάλλου θερμάστραι, ἰδίᾳ δὲ αἱ κινήται, ὧν τὰ ἀέρια διαδίδονται ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου, ἀποβαίνουσι ἐπιβλαβέσταται, θερμαίνουσι ἰσχυρῶς καὶ εἶναι ὀλιγοδάπανα, ἀλλὰ συνεχῶς ἐπιφέρουσι καὶ ἀσφυξίαν.

Μαρία Τρίας, ἰατρός.

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Νεωτάτη—μόλις δεκαεξέτις—καὶ τόσο ὠραία μεθ' ὄλην τὴν ὠχρότητα καὶ ἰσχυρότητα τῆς, μετὰ τὴν ἀτημέλητον ξανθὴν τῆς κόμην, μετὰ τοὺς γαλανοὺς καὶ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς τῆς; ἡ Τρελλὴ ἐκάθητο ἐπὶ λιθίνου ἐδωλίου εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Ἀσύλου αὐλῆν.

Κύκλω τῆς ὁ χειμερινὸς ἥλιος ἄσπριζε τὰ ὑψηλὰ τοῦ ἰδρύματος τείχη, ἐξαπλῶν τὴν ἐξ ἀργυρίζουσης γίνοντος λευκὴν ὀθόνην

τοῦ ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων καὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐφ' ἧς δένδρα τινὰ ξηρά, μαῦρα, σκελετωδῆ σποραδικῶς τεταγμένα ἐξέτεινον τοὺς κλάδους τῶν ὡς τόσους ἀπειλητικούς βραχίονας εἰς τὸ κενόν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφάνετο πνέουσα πνοὴ ζωῆς, οὐχὶ ψυχρὰ, ἀλλὰ ὀρεστέρα, χαρωπὴ, ζωογόνος, μικρὰ δὲ τινα καὶ δειλὰ στρουθία ἐτερέτιζον χαμηλοφώνως μελαγχολικόν τι ἄσμα. Ἐὰν ἔμενον φύλλα τινὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, ἤθελε πιστεῦσαι τις ὅτι ὁ Ἀπρίλιος εἶχεν ἐπανέλθει, ἐνῶ ἀπλούστατα ἦτο ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Ἰανουάριος ἐμειδία.

Ἄλλ' ἡ ἀτυχῆς νεαρὰ Τρελλὴ δὲν μετέγχε εἰς τὴν δραπέτιδα ταύτην τῆς ἀνοιξέως ἐορτῆν. Συνεπτυγμένη, ὑπεδιπλωμένη, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ τὴν ἐκ προστύχου μαλλίνου ὑφάσματος στενὴν ἐσθῆτά τῆς, μετὰ ὕψους περιδεῆς ἀνθρώπου, ἐξοικειωμένου εἰς ἀνηλεῆ ραβδοισμόν, ἐκάθητο εἰς τὸ ἄκρον θρανίου τινὸς καὶ κλίνουσα ὀλίγον τὴν κεφαλὴν προσεκόλληε μετὰ πάθους τὰ γείλη τῆς εἰς ἀνοδὲσμην ἐκ μυσοσιτίδων, ἐφ' ἧς τὰ δάκρυά τῆς ἐπιπτον ἐν πρὸς ἐν δίκην προῖνῆς δρόσου.

Ὁ συναδέλφος μου ἰατρός, ὅστις μὲ ὠδήγει εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο τῆς παραφροσύνης καὶ ἐγκαταλείψεως μοὶ ἔνευσε, ὅτι ἡδυνάμην νὰ πλησιάσω καὶ ὀμιλήσω πρὸς τὴν νεαρὰν κορασίδα. Καὶ ὄντως δὲν ἐφαίνετο κακὴ Τρελλὴ, αὐτὴ ἡ τόσο μελαγχολικὴ καὶ τόσο ἰσχνή. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων μου τὴν ἀπέσπασε τοῦ ληθάρχου τῆς. Ὑψωσε μετὰ ζωηρότητος τὴν κεφαλὴν, μετὰ ἡτένισε προσετικῶς μετὰ τοὺς μεγάλους καὶ γλυκοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ὡς αἰφνιδίως τὰ δάκρυα ἐστέγνωσεν ἡ χαρὰ, ὡς ὁ ἥλιος ἀπορροφᾷ τὴν δρόσον.

«Ἦλθετε νὰ μὲ ζητήσητε; εἶπεν, ἐνοῦσα τὰς χεῖρας εἰς σχῆμα προσευχῆς. Θὰ μὲ ἐξαγάγετε ἀπ' ἐδῶ, ἀμέσως, ἀμέσως, δὲν εἶναι ἀλήθης; ὦ! τί χαρὰ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγωμεν ἀμέσως, πρὸ τῆς ἐσπέρας! Εἶναι τόσοσ καιρός, προσέθηκεν, ἀπ' ἧς δὲν τὸν ἐπισκέφθη, ἀπ' ἧς δὲν τὸν παρηγόρησα! Θὰ πλῆττη, θὰ ἀνιᾷ τόσο, μόνος, κατὰμονος, χωρὶς κανένα!»

Ἀλλὰ ποῖον θέλετε νὰ συναντήσητε, ποῖον νὰ ἐπισκεφθῆτε; τὴν ἡρώτησα.

«Ἐκεῖνον τὸν Ροβέρτον Δανιὲλ».

Τὸν ἔραστήν σας; τὸν μνηστῆρά σας;

«Ὁχι, τὸν μνηστῆρα τῆς Ἰωάννας, ὅστις ἀπὸ ἐξαμήνου ἤδη μὲ περιμένει καθ' ἐκάστην».

Ἀλλὰ ποῦ σὰς περιμένει; ἡρώτησα ἐκπληκτός, διότι ἐπρόκειτο περὶ μνηστῆρος φίλης.

«Ἐκεῖνον μὲνει, εἰς τὸ νεκροταφεῖον, εἰς τὸν τάφον τοῦ. Πῶς δὲν εἶδετε τὸν τάφον τοῦ; Εἶναι ἐξ ὠραίου λευκοῦ μαρμάρου, ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν δὲ τοῦ ἡλίου σχηματίζει ὠραίας ροδίνους ἀποχρώσεις. Τὸ ὄνομά του εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τῆς πλακῆς, ὑπερβεν δ' αὐτῆς μεταξὺ τῶν πιπτόντων κλάδων ὑπάρχει μικρὰ ἐξ ἀλαβάστρου λεκάνη, τὴν τὸ οὐράνιον ὕδωρ πληροῖ καὶ ἐν ἧ τὰ πτηνὰ χορταίνουσι τὴν δίψαν των. Αἱ!! εἶπε, προσηλοῦσα ἐπὶ ἐμὲ τοὺς ἐταστικούς ὀφθαλμούς τῆς. Δὲν μὲ ἐννοεῖτε οὔτε εἰς, ἂν καὶ εἴσθε γυνή; Νομίζετε ὅτι ὅπου τελειώσῃ ἡ ζωὴ, τὰ πάντα τελειοῦν, ὅτι οἱ ἐν τῷ τάφῳ δὲν σκέπτονται πλέον, δὲν κινουῦνται, ὅτι τέλος οἱ νεκροὶ εἶναι νεκροί. Πλάνη! κυρία, δὲν γνωρίζετε τί συμβαίνει ὑπὸ τοὺς τάφους, διότι οὐδέποτε προσηλώσατε τὸ οὖς ἐπὶ τῆς χαράδρας τῶν τάφων, ἵνα ἀκούσητε τὰ ἐν αὐτοῖς γινόμενα. Καὶ ἐγὼ πρὶν μοὶ συμβῆ ὅτι μοὶ συνέβη, ἡγήθουν ὡς ὑμεῖς ὅτι οἱ νεκροὶ ζῶσι καὶ αἰσθάνονται ἐντὸς τῶν τάφων των».

Διεκόπη πρὸς στιγμὴν, ἐφίλησε τὴν μικρὰν δέσμη τῶν μυσοσιτίδων, βραδέως δὲ καὶ χαμηλοφώνως ἐξηκολούθησε:

«Μίαν φοράν μετέβην εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἵνα φέρω ὠραῖον στέφανον εἰς συμπαθήτριάν μου, ἧτις εἶχεν ἀποθάνει πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Εἶχον ἀναρτήσει τὸ δώρόν μου ἀπὸ τῶν κιγκλίδων καὶ ἀπεμακρυνόμην. Ὁ ἀήρ, ὁ αἰθῆρ, ὁ ὄριζων, τὰ νέφη εἶχον προσλάβει παράδοξον λάμψιν, καθ' ὅρισμένα δὲ διαστήματα ὑπῆρχε καὶ ὀλίγη σκία.

»Μεταξὺ τῶν τάφων ἀκτίνες δραπέτιδες πηγαινοήρχοντο ὡς παιδία παίζοντα καὶ τρέγοντα κατόπι ἀλλήλων. Ἦτο τόσο εὐμορφον τὸ νεκροταφεῖον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τόσο ἤρεμον, τόσο ἀγρόν· ἡσθάνομην ἐμαυτὴν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς θλίψεως τόσο εὐτυχῆ, τόσο εὐθυμον! Τότε ἐνῶ διηρχόμην πλησίον τάφου τινός, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ πολλὰ καὶ ὠραῖα ἦνθον ἄβη, κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ δρῶσω ἐν. Δὲν ἦτο βεβαίως τοῦτο ἱεροσουλία; Ἐπεξέτεινα τὸν βραχίονα, ἀλλ' αἶφνης ἔστην δειλὴ, περιδεῆς, τρέμουσα. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν πλάκα εἶχεν ὀμιλήσει τις μετὰ φωνὴν ταπεινὴν, γλυκυτάτην. Ἡ φωνὴ εἶχεν εἶπει μετὰ παραπνοῦ καὶ ἐλπίδος: Ἰωάννα! εἶσαι σύ, τέλος πάντων; ὦ!! ἀποκρίθητι, Ἰωάννα μου, σὲ παρακαλῶ, εἶσαι σύ;

»Κατὰ πρῶτον κατελήφθη ὑπὸ φόβου. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀνεκτῆσα ὄλον τὸ θάρρος μου. Δὲν ἡσθάνομην ἢ πολλὸν οἶκτον καὶ πολλὴν στοργὴν διὰ τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον νεκρόν. Ἠγειρα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνέγνωσα τὸ ὄνομα τοῦ Ροβέρτου Δανιὲλ ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ τὴν ἡλικίαν του. Ἦτο εἰκοσιν ἔτων. Τότε ἐνόησα. Ὁ ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ εἶχε μνηστήν, ἧτις ὠνομάζετο Ἰωάννα, ἧτις εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τὸν ἐπισκέπτηται εἰς τὸ νεκροταφεῖον, καὶ ἧτις ὑποθέτουσα ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν αἰσθάνονται ἡθέτησε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχῆς τὴν ἀνέμενε πάντοτε, καὶ ὅσάκις ἤκουε βήματα ἐπὶ τῆς γῆς ἡρώτα: Εἶσαι σύ, Ἰωάννα, εἶσαι σύ, τέλος πάντων; Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντα.

«Ἐγὼ, τῷ ἀπεκρίθη. Θὰ ὑπέφερε τόσο ὁ δυστυχῆς, εἰς τὸ διαρκὲς ἐκεῖνο σκότος, εἰς τὸ αἰώνιον ψῦχος, εἰς τὰ στενὰ θρία τοῦ φερέτρου του, ὥστε ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ τὸν παρηγορήσω ὀλίγον. Ἠναγκάσθη ὁμοῦ νὰ ψευσθῶ. «Ναί, τῷ εἶπον, θέτουσα τὸ στόμα μου ἐπὶ τῆς χαράδρας τοῦ μαρμάρου, εἶμαι ἐγὼ, ἡ Ἰωάννα!» ὦ πόσον ἀνησύχουν, μὴ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπάτην ἐκ τῆς φωνῆς μου! Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἦχος τῆς φωνῆς δὲν ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ ἢ πολὺ ἀσθενῆς, πολὺ διαφθορῶς. Διότι τὸν ἤκουσα στεναζόντα, ὡς ἀπαλαττόμενον μεγάλως λύπης. Ἐπίστευσε ὅτι ἦμην ἡ μνηστῆ τῆς.

«Ἠρχίσαμεν τότε νὰ συνδιαλεγώμεθα βραδέως καὶ μετὰ πολλῆς γλυκύτητος καὶ χαρᾶς. Ἐννοεῖτε ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ διαλόγου ἦμην λίαν ἐπιφυλακτικὴ. Τὸν ἄφηνα νὰ ὀμιλῇ, μελετώσα πᾶσαν λέξιν καὶ φράσιν του, σημειοῦσα καλῶς πᾶσαν λεπτομέρειαν, ὅπως δυνήθω νὰ καταστῶ ἐνήμερος εἰς τὰ τῶν ἀραβῶνων του καὶ ὑποδυθῶ ἀρόβως τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας.

«Καὶ ἔμεινα ἐκεῖ μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν κλείουσι τὸ νεκροταφεῖον. Τὴν ἐπαύριον ἐπανήλθον, καὶ οὕτω ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἀντηλλάσσομεν εὐτυχεῖς καὶ γλυκοὺς λόγους. Ἀνεμνήσθημεν τὴν πρῶτην ἐκείνην τῆς ἀνοιξέως, καθ' ἣν συνηντηθημεν διὰ πρῶτην φοράν, τὸ πρῶτον μεϊδιᾶμα, ὅπερ ἀντηλλάξαμεν, καὶ ἀνεπολύομεν μετ' ἀπολαύσεως τὰς ἐσπέρας, καθ' ἃς συνδιαλεγώμεθα διὰ μέσου τῆς μικρᾶς τοῦ κήπου θύρας, ὡς ἐπράττομεν σήμερον διὰ μέσου τοῦ ψυχροῦ ἐκείνου καὶ παχέος μαρμάρου. Ἐπειτα ὅταν ὁ θάνατός του ἐπενέθη εἰς τὴν εὐτυχίαν μας, πόσας ἀγωνίας καὶ πόσας διαψευθείσας ἐλπίδας καὶ πόσας πικρίας δὲν ἐδοκίμασαμεν. Αἱ μακρὰί μας δὲ ἐκείναι διαλέξεις μᾶς καθίστων πολὺ εὐτυχεῖς.

«Πλὴν φεῦ! πᾶσα εὐτυχία ἀπόλλυται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἤτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω, ὅπως

φέρω εἰς τὸν Ροβέρτον τὴν δέσμη τῶν μουσικῶν, ἃς μοὶ εἶχε ζητήσῃ—ἦσαν τὰ ἀνήθη, ἄνια ἐπρότιμα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του — ἡ μήτηρ μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου μετὰ δύο ἀγνώστων μοὶ ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ παρέλαβον καὶ μεῖζον ἐδῶ. Ἐδῶ εἶναι πολὺ μελαγχολικώτερον ἢ εἰς τὸ νεκροταφεῖον, διότι ἐδῶ εἶναι ὁ ψυχρὸς τῶν ζώντων τάφος, εἶναι ἡ κόλασις! Καίτοι λοιπὸν εἶμαι καὶ ἐγὼ ὡς νεκρὰ ἐδῶ, δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ Ροβέρτου, διότι οἱ τάφοι μας εἶναι πολὺ ἀπομακρυσμένοι.»

Ἡ σιωπὴ τῆς ἐπεσφραγίσθη διὰ κακῶς συγκρατηθέντος λυγμοῦ. Ὅταν μὲ προσέβλεψεν ἐκ νέου, ἐνόησε, φαίνεται, ἐκ τοῦ μελαγχολικοῦ βλέμματός μου, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀπαγάγω. «Τούλαχιστον, μοὶ εἶπε, σὺ ἦτις εἶσαι γυνὴ καὶ περισσώτερον εὐαίσθητος, ἦτις βεβαίως συμπαθεῖς εἰς τὴν θλίψίν μου θὰ ἀναλάβῃς μικρὰν τινα διὰ τὸν Ροβέρτον παραγγεῖλαι. Ἡ θέσις του εἰς τὸ νεκροταφεῖον δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εὐρεθῇ. Εἶναι πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰς τὴν μεγάλην διόδον, πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἐὰν κτυπήσῃς δις ἐπὶ τοῦ τάφου του—τοῦτο ἦτο τὸ σύνθημά μας.—Θὰ τῷ εἴπῃς, ὅτι ἡ Ἰωάννα ἀνεχώρησε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς μακρὸν τὰ ξείδιον, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐντὸς ὀλίγου, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνυπομονῇ καὶ νὰ εἶναι λυπημένος. Θὰ τῷ εἴπῃς ἐπίσης, ὅτι σ' ἐπεφόρτισε νὰ τῷ φέρῃς τὴν ἀνθοδέσμη, καὶ θὰ τὴν θέσῃς εἰς τὸ μέσον τῆς μαρμαρινῆς πλακῆς. Τοῦτο θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.» Ἐλαβον τὴν ἀνθοδέσμη καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὅμοιολογῶ δέ, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ καταστῶ γελοῖα, ὅτι ἐξεπλήρωσα τὴν παραγγεῖλαι τῆς συμπλοῦς τρελλῆς.

Παρίσιον

Μαρία Δερουᾶ (ἰατρός).

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Τίς βλέπων τὴν ἀκατάπαυστον καὶ τακτικὴν, ὡς ὠρολόγιον, πορείαν τῆς μεγαλοπρεποῦς φύσεως, τὸν θερμὸν καὶ ζωογόνον ἥλιον ἀναλαμβάνοντα καθεκάστην ἐν τῷ στερεώματι, δὲν μένει ἔκθαμβος πρὸ τῆς πατρικῆς τοῦ Πλάστου μερίμνης ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος; Τίς, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν στρέψῃ τὸ βλέμμα, δὲν θὰ διακρίνῃ καὶ δὲν θὰ θαυμάσῃ τὴν διηνεκὴ καὶ ἀέναντον ἐργασίαν τοῦ Ὑψίστου; Naί, ἐργάζεται ὁ Πλάστης δι' ἡμᾶς, ὡς ἐργάζεται καὶ καλλιεργᾷ ὁ γεωργὸς τὸν ἀγρὸν του, καὶ ὡς ὁ τελευταῖος οὗτος ἀναμένει τὸν καιρὸν τῆς ἐσοδείας, ἵνα ἱκανοποιηθῇ διὰ τοὺς κόπους του, οὕτω καὶ ὁ δημιουργὸς μας ἀναμένει παρ' ἡμῶν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν ἀγαθῶν. Ἄ μᾶς παρέχει. Φαντασθῶμεν πόσον τῷ ὄντι θὰ ἦτο πικρὸν δι' ἓνα γεωργόν, μετὰ κόπων καὶ μόχθων ἀπέριων καλλιεργήσαντα τὸν ἀγρὸν του, ἀρχομένου δὲ τοῦ καιροῦ τῆς συγκομιδῆς εὐρη τοῦτον ἐντελῶς ἄκαρπον; Παρομοίως λοιπὸν, ὡ ἀγαπητὴ ἀναγνώστριά, θὰ ἦτο φοβερόν καὶ διὰ τὸν οὐράνιον γεωργὸν ἀπάσης τῆς φύσεως, ἐὰν κατόπιν τῶν τόσων ἀγαθότητων του, κατόπιν τῶν τόσων χαρισμάτων του, φανῶμεν ἀχάρτιστοι ἐνώπιόν του, οὐδὲνα καρπὸν παρέχοντες, οὐδόλως ἀναποκρινόμενοι εἰς τὰς θείας θελήσεις του, οὐδαμῶς ἐργαζόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐργασθῶμεν, ἔθεν, ἐργασθῶμεν, ὅπως ὁ Πλάστης ἐργάζεται δι' ἡμᾶς. Θὰ μοὶ παρατηρήσῃτε, ἴσως, ὅτι πάντες σχεδὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐργάζονται. Naί, ἐργάζονται, πλην καθεὶς δι' ἑαυτὸν τοῦ συμφέροντος ὁ πατὴρ διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ περιουσίαν εἰς τὰ τέκνα του, ἡ μήτηρ διὰ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς, ὁ ἀδελφὸς διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀδελφὴν κ.τ.λ... Ὑπάρχει ὅμως ἐκτὸς τῶν ἐργασιῶν τούτων μία ἄλλη πολὺ ἀνωτέρα, ἐκείνη ἣτις πολλάκις παραμελεῖται πρὸ τῶν ἄνω ρηθειῶν, ἐκείνη ἣτις ὀφείλει νὰ κατέγγῃ τὴν πρωτίστην καὶ κυρίαν θέσιν ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ ψυχῇ

μας, ἡ ἐργασία δηλαδὴ ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν πτωχῶν. Οὐδεμία ἡμέρα τῆς ἐπιγείου ταύτης ζωῆς μας δὲν ὀφείλει νὰ παρέργηται ἄνευ ἀγαθοεργίας τινός, ἄνευ μιᾶς ἱεραῆς πράξεως, ἐὰν βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν πλειοτέρας. Naί, ἄς μὴ παύωμεν ἐργαζόμενοι ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις οὐδὲ στιγμὴν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ μεριμνᾷ καὶ ἐργάζεται δι' ἡμᾶς.

Μήπως ἐλησμώνῃσέ ποτε ἐκεῖνος νὰ μᾶς χάρισῃ τὸν εὐεργετικώτατον ἥλιόν του; μήπως μᾶς ὑστέρησέ ποτε τοῦ λαμπροῦ φωτός τῆς ἡμέρας, ἢ μήπως ἐθαυρύνθη ποτὲ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν νύκτα, ὅπως ἐν τῷ σκότει καὶ τῷ ὑπὸ βυθιζόμενοι λησμονούμενοι τοὺς τῆς ἡμέρας κόπους; Μήπως λέγω, ἔπαυσέ ποτε νὰ στολίζῃ τὴν γῆν, ἣν κατοικοῦμεν, διὰ φυτῶν καὶ ἀνθῶν τερπνόντων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν ψυχὴν μας, μήπως μᾶς ἀφῆρσέ ποτε τὸν ἀέρα, ὃν ἀναπνέομεν καὶ δι' οὗ τὸ πᾶν ζῆ; Ὅχι, ἀπολύτως ὄχι. Διὸ καὶ ἡμεῖς εὐγνωμονοῦσαι διὰ τὰ ἄπειρα ἀγαθὰ ἃ μᾶς παρέχει, ὀφείλομεν νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ πράττωμεν πᾶν ὅ,τι δύναμεθα, ὅπως καταστῶμεν ἀρεσταὶ εἰς αὐτόν. Καὶ οὕτω πράττουσαι δύναμεθα νὰ εἰπώμεν, εἴμεθα χριστιαναί. Naί, διότι οὐδεὶς ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν θέλει αἰσθανθῆ ποτε τὴν συνείδησιν βαρεῖαν. Τούναντίον ἡ ζωὴ θέλει φαίνεται εἰς αὐτὸν ἐλαφρὰ καὶ πλήρης γοήτρου, αἰσθανόμενος ὅτι ἐκπληροῖ τὸ ἱερώτερον τῶν χρεῶν, αἰσθανόμενος ὅτι ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὡς ὁ πατὴρ ὁ οὐράνιος ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐργασθῶμεν ὅθεν ἀπαύστως καὶ διὰ παντός τρόπου τὴν θεῖαν ταύτην καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐργασίαν, δι' ἣν ἡμέραν τινα θέλομεν ἀμειφθῆ.

Ἐργασθῶμεν ὅσον δυνάμεθα, πολὺ, ὀλίγον, ἀδιάφορον, ἐργασθῶμεν ὅμως. Διὰ χρημάτων ἢ δι' ἔργων, διὰ λόγων, αἰσθημάτων, ἢ διὰ δαχτύλων, δυνάμεθα πάντοτε νὰ φανῶμεν χρήσιμοι εἰς δυστυχῆ ὄντα!

Ζητήσωμεν ὅθεν τὴν εὐκαιρίαν καὶ οὐδέποτε ἄς μὴ ὑπεκφύγομεν ταύτην, ὅπως ἀνακουφίζωμεν τοὺς πάσχοντα, ὅπως βοηθῶμεν τοὺς δυστυχεῖς.

Ἐργασθῶμεν καὶ πάλιν ἐργασθῶμεν, ὅπως ὁ Πλάστης ἐργάζεται δι' ἡμᾶς.

Ἐν Lausanne τὴν 29 Ἀπριλίου 1890.

Κλειῶ Λοῦη.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ» ΜΑΣ ΠΛΟΥΤΙΖΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΔΙ' ΩΡΑΙΑΣ ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ κ. Α. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Ὅτι τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» εἶχεν ἀπέριους συμπαθείας παρὰ ταῖς ἀγαπηταῖς συνδρομητριας μας, οὐδέποτε ἀμφεβάλλομεν, ἀφοῦ ἄλλως τε τὴν ἑσπερῶν κατ' ἔτος καταβάλλεται παρ' αὐτῶν εὐγενῆς φροντίς καὶ φανατικὴ μερίμνα πρὸς ὅσον ἐνεστί μεγαλητέραν αὐτοῦ διάδοσιν.

Ἡδὲ εἰς τὰς συμπαθείας τῶν Κυριῶν, εἰς τὴν διὰ θερμῶν ἐπιστολῶν ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἐνθάρρυνσιν πολλῶν οἰκογενειάρχων καὶ σεβαστῶν λογίων, οἵτινες θεωροῦσι τὸ Ἡμερολόγιόν μας, ὡς τὸ σκοπιμώτερον ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸν προορισμὸν του, προστίθεται καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία καὶ ἡ ὑποστήριξις καλλιτεχνῶν.

Ὁ γνωστὸς ἐν τῇ πόλει μας καλλιτέχνης κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς, τοῦ ὁποῦ τὸτα ἀριστουργήματα εἶχαν μάσαμεν εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν τοῦ Συλλόγου Παρνασσού, ὁ ἀριστοτέχνης ἐνταυτῷ τοῦ λόγου, ὁ δι' ἀπαραμίλλων ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» ἄρθρων του τιμῆτας τὸ δημοσιογραφικὸν ὄνομα, προσφέρει ἡμῖν ὠραίαν ὑδατογραφίαν του διὰ τὸ λαχεῖον τοῦ Ἡμερολογίου μας.

Ἐχρᾶζόμεν δημοσίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τὸν ἐξοχὸν καλλιτέχνην, καὶ συγχαίρομεν ἀπὸ τοῦδε τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην, ἣν ἡ τύχη θὰ καταστήσῃ κάτοχον τοῦ καλλιτεχνικοῦ τούτου ἀριστουργήματος τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφεύς.

Πρὸς τὰς ζητούσας δὲ πληροφορίας περὶ τῆς προθεσμίας, ἣν τάσσομεν διὰ τὰς ἐπιθυμούσας νὰ μετάσχωσι τοῦ λαχείου, γνωρίζομεν, ὅτι δεχόμεθα ἐγγράφας δι' ἡριθμημένα Ἡμερολόγια μέχρι 1ης Δεκεμβρίου τρ. ἔτους.

ΜΕΓΑ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν! Ἡ Mascotte ὑπῆρξεν ἀληθῆς Mascotte δι' ὅσον τὸν θέασον. Θρίαμβος πλήρης! Ἡ κ. Sandré-Paccard ὡς Mascotte ἦτο ὑπέρροχος, ὁ Sandré ὡς πρίγκηψ θαυμάσιος, ὁ Jeanroy ὡς ὑπασιπότης τοῦ πρίγκηπος, ὁ ὑψίστος ὡς μνηστὴρ ἡλίθιος, τέλος ὅλοι, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ χοροῦ ἔπαιζαν ἀμίμητα. Ἰσως ἐπιτυχίας ἔτυχεν ἡ «Ἡμέρα καὶ ἡ Νύξ», ἀπλήστως ἐγερσοκροτήθησαν ὁ «Ριγολέτος» καὶ ἡ «Cloche de Cornueville» εἰς ἣν πάλιν τὸ ἀθάνατον ζεῦγος Sandré-Paccard ἐμάγευσεν. ἐτρέλλανε τὸν κόσμον. Τὸ χεῖρισον «Si j'étais Roi» ἐπέστεψε τὴν ἐπιτυχὴν διεξαγωγὴν τῶν παραστάσεων τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν νέον ἐκάστοτε ἐδόθη ἔργον. πρωτοφανῆς βεβαίως τοῦτο διὰ τὰ θεατρικὰ τῶν Ἀθηνῶν χρονικά. Ὁ θέασος ἐξησπάλισε πλέον ὠρισμένως τὰς συμπαθείας τοῦ Ἀθηναίου κοινού, ὑπερ᾿ ἄρθρον συρρεῖ κατ' ἐκάστην ἑσπέραν, ἀπολαμβάνον ἀρίστην μουσικὴν καὶ εὐθυμώτατα διεργόμενον τὰς μακρὰς καὶ ἀτελευτήτους χειμερινὰς ἑσπέρας.

Πρὸς εὐκαλίαν δὲ τῶν οἰκογενειῶν, αἰτινῆς ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐνοικιάζωσι θεωρεῖται τῆς Β' σειράς, ὑπετιμηθῆ καὶ τὸ ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν ἐνοίκιον τούτων εἰς ὄρ. μόνον εἴκοσι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐγένετο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ὀρκιζομένων τῶν βουλευτῶν καὶ καταρτιζομένων τῶν ἐξελεγκτικῶν τμημάτων. — Ἀνεχώρησε δι' Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἰνδίας ὁ βασιλόπουλος Γεώργιος, συνοδεῶν τὸν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας διαμειναντα ἐν Ἀθήναις Τσάρεβιτς Νικόλαον — Ἐπίσης ἀνεχώρησαν εἰς Πετροῦπολιν ἡ Μεγάλῃ Δουκίσσα Ἀλεξάνδρα μετὰ τοῦ συζύγου τῆς Μ. Δουκῆς Παύλου. — Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Ν. Φιλιππίδης, ὁ γνωστὸς διὰ τὴν μαρτυρικὴν ἐν Φεζῶν ἐξορίαν του — Βεβαίως εἶται ὅτι συνεφώνησαν

ΙΟ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΙΟ

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚῃ

Ἡ Ρηγίνα κατηγόρησεν αὐτὸν ἐπιδειξίως, χωρὶς νὰ φανῇ ἐμπνεομένη ὑπὸ μίσους, ἢ ἐκδίκησης. Εἶχε μαντεύσῃ, ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ τὴν αἰτίον τῆς μονομαχίας, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς καὶ χωρὶς κατὰ συνέπειαν νὰ μὴ ἀτιμᾷ τὸ ὄνομα τοῦ θετοῦ πατρὸς του καὶ κατασυντριψῇ τὴν ζωὴν τῆς γυναικός, ἣτις τὸν εἶχεν ἀναθρέψῃ, χωρὶς τέλος νὰ μὴ κηλιδῶσῃ δεκα αἰώνων τιμὴν καὶ δόξαν. Ἐὰν ἦναι ἀνάνδρος, διενόηθη, τὸ πᾶν ἀπωλετο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὸν ἱπποτικὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου, ἐπανεπαύετο ἡσυχος, πεποιοῦτα εἰς τὸν ἠρωϊσμὸν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν ἐκείνου.

Ὁ ὑπόδικος μετεφέρθη ἐν τῇ φυλακῇ ἐνθα ἐνεκλείσθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7 κελίῳ.

Εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς εἰς τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, οἱ ὑπάλληλοι δὲν δυσκολεύονται νὰ διακρίνωσι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς εὐγενεῖς ἢ τοὺς τυχοδιώκτας ἐκ τῶν πελατῶν των. Ὁ ἀθῶς καὶ ὁ ἐνοχος εἶναι οἱ μόνοι, οὓς δὲν δύναται νὰ ἐνοησῶσιν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ὁ κύλας τοῦ ἀριθ. 7, ἀνεγνώρισε λοιπὸν πάραυτα, ὅτι ὁ νέος ὑπόδικος ἦτο πλούσιος καὶ εὐγενῆς, ἐτέθη κατὰ συνέπειαν μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὰς διατάγας αὐτοῦ, ὁμιλῶν πρὸς αὐτὸν εἰς τρίτον πρόσωπον καὶ ὑποκλινόμενος ἐκάστοτε εὐαφραδίας.

Ὁ Ἰάκωβος ἔμενε ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ φύλακός του, βεβυθισμένος ἄλλως τε εἰς τὴν συγγὴν ἀπελπίαν του.

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ἡ ἀναγγελθεῖσα αὐτῷ τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς ἐγκαθηρέως τοῦ ἡμέραν ἦτο ἡ τοῦ διασήμου δικηγόρου κ. Ραμελέν. Μόνον εἰς αὐτὸν ἐπετρέπη ἐξαίρετικῶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὑπόδικον

αἱ δύο ἐν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Παναγίου Τάφου τῶς διστάμεναι μερῖδες περὶ ἐκλογῆς ὡς πατριάρχου Ἰεροσολύμων τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Γερασίμου ἐκείνου δὲ ἀποδεξαμένου τὴν μετὰθεσιν ἐπίκειται προσεχῶς ἡ ἐκλογὴ. — Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Καίρου ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ, Ρωσικὴ καὶ Γαλλικὴ κοινότητες προπαρασκευάζουσι λαμπρὰν ὑποδοχὴν εἰς τὸν Τσάρεβιτς καὶ τὸν πρίγκηπα Γεώργιον τῆς Ἑλλάδος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νέον γυμνάσιον θηλέων ἐν Ρώμῃ. Ἐν Ρώμῃ τῇ διαταγῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας συνέστη νέον γυμνάσιον θηλέων, σύντονα δ' ἡ Ἱταλικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τινος λαμβάνει μέτρα πρὸς ὅσον ἐνεστί μεζῶνα διάδοσις τῆς ἀνωτέρας θηλείας ἐκπαιδεύσεως.

Αἱ γυναῖκες ζητοῦσαι τὴν χεῖρα τοῦ ἀνδρός. Δίκαιον εἶναι, λέγει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς, σήμερον, ὅτε αἱ γυναῖκες, ὡς ἐκ τῆς ἀρτίας αὐτῶν μορφώσεως, δύναται νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὰ διανοήματα, τὰ αἰσθητικὰ καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνδρῶν, σήμερον, ὅτε αἱ πλείοται ἐξ αὐτῶν φέρουσιν εἰς τὸν ἐκ τοῦ γάμου σ. νεταρισμὸν πλείονα κεφάλαια, νὰ ζητῶσιν αὐταὶ τὴν χεῖρα τοῦ ἀνδρός, ὃν θεωροῦσιν ἱκανὸν νὰ καταστήσῃ αὐτὰς εὐτυχεῖς, ἀντὶ τοῦ τανάπαλιν ἐπικρατήσαντος ἐθίμου.

Ἀληθῆς νηστεύτρια ὑπερβάσα πάντας τοὺς Τάννερ. Γυνὴ τις ἐξ Ἀλντάβι τῆς Πενσυλβανίας ἐστοιχημάτισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μείνῃ νηστὶς ἐπὶ 103 ἡμέρας, πίνουσα μόνον κατ' ἐκάστην μικρὰν δόσιν ὕδατος. Ἡ κ. Βούγκεντερ, διατελοῦσα νυχθημέρον ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν τεσσάρων ἰατρῶν, ἐκέρδισε τὸ στοίχημά της, ἀδυνατήσασα ἐπαισθητῶς, χωρὶς ὅμως νὰ ἀπολέσῃ ἐντέλως τὴν ῥοδίνην χροιάν τῆς ὑγείας καὶ εὐξίας.

Γυναῖκες ἡλιονόμοι. Ἡλιονόμοι κατὰ τὸ ἀστρονόμοι. Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς καθηγητῆς Πικερίγγ, ὁ ἀσχολούμενος ἀποκλειστικῶς εἰς μελέτας καὶ ἐρεῦνας τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, προσέλαθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του κυρίως διδάκτορας τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν. Εἰς αὐτὰς ἀναθέτει τὴν ἐξέτασιν καὶ μελέτην τῶν φωτογραφιῶν τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος. Μία τούτων, ἡ μίς Βλάκ, ἐποίησάτο κατ' αὐτὰς λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀνεκάλυψιν ἐπὶ τοῦ φάσματος ὀλοκλήρου τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Αἱ Ἱταλίδες προοδευτικώταται. Πολλαὶ γυναῖκες εἰσπραττοῦνται καὶ σωματεῖα ἰδρύθησαν ἐν Ἱταλίᾳ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς προοδευτικώτατης γυναίκος κ. Ἐλεονώρας Βουρέλλη. Μία τούτων ἐτέλεσε τὴν ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς εἰς Sejeffri-Ponente τῆς Λιγυρίας, ἄλλη ἐν Σαμπουδαρένα καὶ ἡ τρίτη ἐν Πέλη. Ἀπὸ εἰκοσαετίας ἤδη ἡ ἀκάματος αὐτὴ γυνὴ ἱδρύσεν ἐν Γενεύῃ τὴν πρώτην γυναικείαν εἰσπρατίαν ὑπὸ τὸν τίτλον *l'Artigiana Feminile*, ἐργάζεται δ' ἀκαμάτως ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἐργατιδῶν γυναικῶν τῆς Ἱταλίας.

ὑπὸ τὸν τίτλον του ὡς συνηγόρου, παρὰ πᾶσαν ὁμῶς προσδοκίαν του ὁ Ἰάκωβος ἀπεποιήθη νὰ τὸν δεχθῇ.

Ὁ ἀτυχῆς νεανίας ἐγίνωσκε καλῶς, ὅτι ὁ κ. Ραμελέν δὲν θὰ ἤρκετο εἰς τὴν σιωπὴν του, ὅτι δὲ διὰ τῆς χαρακτηρίζουσας αὐτὸν ρητορικῆς δεινότητος ἤθελεν ἴσως ἀποσπάσῃ, ἀκουσίως του ἐτι, ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὀλέθριον μυστικόν του, τὸ ὁποῖον ἠγνῶει ἀντὶ τῆς θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του νὰ τηρήσῃ.

Ἄλλ' ὁ κ. Ραμελέν δὲν ὠπισθοχώρει πρὸ τοιούτων διαταγῶν. Ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του ἐπισκεπτήριον, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς λέξεις: ἡ Μαγδαληνὴ ἄσθενεῖ, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν φύλακα. ὅπως τὸ διαδίδεσθαι εἰς τὸν Ἰάκωβον.

Αἱ λέξεις ἐκείναι κατέστρεψαν πάντα ἐνδοιασμὸν τοῦ νεανίου, ὅστις παρεκάλεσε τὸν φύλακα νὰ ὀδηγήσῃ παρ' αὐτῷ τὸν ἐπισκεπτήριον. Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀνδρῶν ὑπῆρξε γλυκεῖα, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ σπαρτακτικῇ.

— Ἰάκωβε, πτωχέ μου Ἰάκωβε! ἀνεφώνησεν ὁ ἀγαθὸς γέρον. Βλέπων τὴν τρυμρὰν μεταβολὴν, ἣν τρεῖς ἡμέραι ἐπήνεγκον ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς νέου. Πῶς ἐγενεῖς ἐστὶ, καὶ μένο μου παιδί, προσέθηκε σφιγμένων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ θωπεύων τὴν στιγμιαίως λευκανθεῖσαν κόμην του.

— Ἀγαπητέ, κύριε Ραμελέν, εἶπεν ὁ νέος μὲ φωνὴν ἐκλείπουσαν. Ὄνομάσε με πατέρα σου, ὡς μὲ ἐκάλες τὴν ἀπευκαίαν ἡμέραν, καθ' ἣν σὲ συνέλαβον ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ μου.

— Εἶναι ἀληθῆς, παιδί μου, ὅτι ἀπεποιήθης νὰ δεχθῆς δικηγόρον, ὅτι δὲν θέλεις συνήγορον;

— Εἶναι ἀληθῆς, εἶπεν ὁ νέος, καὶ ἐπιμένω εἰς τὴν ἀπόφασίν μου καίτοι ἀθῶος, καίτοι βεβαίως καὶ ἰσχυρὸς ἐκ τῆς ἀθωότητός μου, θεωρῶ δυσχερεστάτην ἢ μᾶλλον ἀδύνατον τὴν ὑπεράσπισίν μου. Δὲν πιστεύω νὰ σκέπτεσθε νὰ μὲ ὑπεραπισθῆτε;

— Μὲ ἔλας μου τὰς δυνάμεις, κὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν. Ἐὰν πέσωμεν, θὰ πέσωμεν μαζῇ. Ἐὰν νικήσωμεν, θὰ νικήσω διὰ τρεῖς.

— Πτωχὴ Μαγδαληνὴ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος στενών. Εἶμαι λοιπὸν παρτίσιος τῶν δακρῶν τῆς, τῆς ἀσθενείας τῆς ἴσως;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΚας συνδρομητριάς « Ημερολόγιου ». Τά ἀποσταλέντα γράμματα ἐλήφθησαν. Ἀδυνατούμεν νά ἀπαντήσωμεν εἰς μίαν ἐκάστην χωριστά, διότι ὁλόκληρος ἡ ἐφημερίς μας θά καταλαμβάνεται ὑπό τῆς ἀλληλογραφίας. Εἰς τὰς ζητούσας πληροφωρίας περὶ τῆς ὀριζομένης προθεσμίας πρὸς μεταγῆν εἰς τὸ λαχέτον τοῦ « Ημερολόγιου », λέγομεν, ὅτι δύνανται νά ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον μέχρι 1ης Δεκεμβρίου. — Καν Α. Δ. Σ. **Πορδῶ**. Συλλυπούμεθα ἀπο καρδίας δι' ἐπεληθούσαν συμφορὰν. Δημοσιευθήσεται. Τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἤδη. — Καν Κλ. Χρ. **Ἐνετίαν**. Συνδρομητρία Τεργέστης ἐνεγράφη. Ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ « Ημερολόγιον » ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Σ. Μ. **Ἀθήνας**. Μάλιστα, ὁ συρμός εἶναι κατα τῶν μελανῶν περικνημίδων καὶ εἶναι εὐεργετικός ὁ συρμός οὗτος, διότι ἐν Ἑλλάδι σπανίως εὐρίσκουμεν μελανὰς περικνημίδας, αἵτινες δὲν καθιστοῦσι τοὺς πόδας καὶ τὰ ἀσπρόρουχά μας ἔτι μελανώτερα. Ὡς πρὸς τὴν θερμότητα τῶν ποδῶν, διίσχυρίζονται τινες, ὅτι ὄσο ζεύγη βαμβακερῶν περικνημίδων θερμαίνουσι περισσότερο ἢ ἐν ζεῦγος μαλλίνων. — Καν Δ. Α. **Μεγαλόπολιν**. Συνδρομὴ « Ἐφημερίδος Κυριῶν » καὶ « Ημερολόγιου » ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Τ. Κ. **Μεσολογγίου**. Ἀντίτιμον 12 « Ημερολόγιον » ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμάς εὐχαριστίας. Ἀναμένομεν ἀνυπομονῶς μεταφραστί σας. Καν Κ. Μ. **Ἀγρίνιον**. Δὲν δύναμαι νά ἐπαναλαμβάνωμαι καθ' ἐκάστην τὰ αὐτά. Ἐξέπομεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι τὰ οἰκογενειακὰ πρέπει νά περιορίζονται εἰς πολὺ στενὸν κύκλον. — Καν Ε. Μ. **Σύρον**. Δυστυχῶς δὲν εἴμεθα οὔτε ἱατροί, εὐτυχῶς δὲ οὔτε πνευματικοί! Διὰ τὴν πρώτην ἐρώτησιν ἀπευθυνθήτε εἰς τὸν ἱατρὸν σας, διὰ τὴν δευτέραν εἰς τὸν πνευματικὸν σας. — Καν Σ. Α. Ἄργος. Νέα συνδρομητρία « Ἐφ. Κυρ. » ἐνεγράφη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη, ὡς καὶ ὁρ. 16, 10 δι' « Ημερολόγιον ». Ἀπείρους καὶ θερμάς εὐχαριστίας. — Καν Κ. Π. **Σωζούπολιν**. Ἀποστείλατε ἀντίτιμον συνδρομῶν « Ἐφ. Κυρ. » καὶ « Ημερολόγιον » πρὸς τὸν ἐν Βάρῃ ἀντιπρόσωπόν μας κ. Α. Εὐσταθιάδην. — Καν Ν. Γ. **Κίπολιν**. Ἀπεστάλησαν ὅλα ὡς πάντοτε. Ζητήσατε εἰς τὸ ταχυδρομῖον, ἔνθα ἴσως ἐκρατήθη τὸ ἔτερον τῶν δεμάτων. — Καν Φλ. **Φ. Κέρκυραν**. Δρ. 16, 10 ἐλήφθησαν δι' « Ημερολόγιον ». Πολλὰς εὐχαριστίας. Ἐγράφομεν σήμερον. — Καν Μ. Χ. **Ζαγοράν**. Γνωρίζομεν κόνιν ὡς καὶ ἀλοιφὴν τινα τριχοράγον (pilinoth), ἥτις πωλεῖται εἰς τὰ μεγάλα μωροπωλεῖα, ἀλλ' αἱ τρίχες ἐκρίζουμαι ἀναφύονται καὶ πάλιν. Ἀναμένομεν ἐν τούτοις ὁδηγίαν παρὰ εἰδημόνος ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστήμονος κυρίας. — Καν Σ. Οἱ. **Χαλκίδα**. Χειρόγραφον ἐλήφθη μετ' ἀντιτίμου ἡμερολόγιον. Μυρίας εὐχαριστίας. Γράφομεν. — Καν Σ. Μ. **Ἀθήνας**. Β. β. β. εὐχαριστεῖτε τὸν συγγραφεὴν σας διὰ τὴν ἀνθοδέσμη, ἣν σας προσέφερε. Οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ὑποπτον εἰς παρομοίαν περίστασιν, ἢ δι' ἀνθένει δὲ ἐκδηλουμένη φιλοφρονησί, οὐδὲν ἄλλο προδίδει καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο ὑπογεροῦ ἢ εἰς μεγάλην εὐγένειαν ἐκμέρους τοῦ προσφέροντος. — Μελλόνυμφον. Ἡ νόμῳ δὲν φέρει συνήθως τοὺς ἀδάμαντάς της κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν γάμων της. Τὰ ἀνή της λεμονέας θεωροῦνται ὡς ὁ καταλληλότερος κόσμος διὰ τὸν ἀποκλειστικὸν της πρὸς τὸν ἀγνὸν καὶ παρθενικὸν της βίον. Τὴν ἐσπέραν ὅμως, ἐὰν ὑπάρχη γέμισμα ἢ ἐσπερίς, ἡ νόμῳ ἀπαλλαγθεῖσα τοῦ πέπλου της δύναται νά φέρῃ πολυτίμητα κοσμήματα. — Καν Αἰ. Δρ. **Ζαχαζίγιον**. Σὰς εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεστάτην ἐπιστολήν. Ἐὰν παρακολουθήσατε τὴν πορείαν μας, θά γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι ἀπὸ πέφουσι ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος, τὸ ζήτημα τοῦτο. — Καν Π. Οἱ. **Βελδῆς**. Καν Π. Μ. **Κάϊρον**. Αἰ. Α. Κ. **Σουέζ** καὶ Π. Α. **Μίναν**. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Καίτοι ἐδόθη πρὸ διατίας ἡ συμβουλή αὕτη, οὐχ ἤττον κατ' ἀναγκῆσιν πολλῶν δημοσιεύεται καὶ πάλιν σήμερον. Καθαρίζετε ἐν κρόμμυον, τρυπάτε αὐτὸ εἰς διάφορα μέρη καὶ βυθίζετε ἐντὸς δοχείου μὲ ρούμιον, ὅπως κλείετε ἐρμητικῶς. Ἀφήνετε εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ 48 ὥρας, ἀποσταλάξτε τὸ ρούμιον καὶ πλύνετε τὰς ρίζας τῶν τριχῶν δι' αὐτό.

Καθαρισμὸς λεκέδων ἐξ ἐλαικοδαφῆς. Οἱ ἐξ ἐλαικοδαφῆς λεκέδες καθαρίζονται διὰ θείου/ου ἀνθρακός (sulfure de carbone). Ὅταν οἱ λεκέδες εἶναι ξηροὶ καὶ παλαιοί, διὰ γλωροφορμίου.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Παστὸν χοιρίδιον. Λαμβάνετε τὸν μηρὸν χοιρίδιου, κόπτετε τὰς σάρκας αὐτοῦ εἰς λωρίδας στενάς καὶ μακράς, κατασκευάζετε ἄλμην, ἣς τὴν δύναμιν δοκιμάζετε βυθίζουσα ἐν αὐτῇ ὕδν, ἕως οὗ ἐπιπλῶσῃ. Εἰς τὴν ἄλμην προσθέτετε ἀρκετὸν πέπερι εἰς κόκκους, γαρύφαλα, κανέλλαν, φύλλα λεμονίων καὶ πορτοκαλίων. Θέτετε ἐν τῇ ἄλμῃ τὰς χοιρίδας λωρίδας, ἀπηλλαγμένας πάχους, καὶ αφήνετε σκεπασμένας ἐντελῶς ἐντὸς τῆς ἄλμης 5—6 ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα ἐξάγετε αὐτάς, καὶ τὰς ἀναριάζετε ἐπὶ τῆς ἐστίας. Καίτετε ὑπ' αὐτάς φασκομηλιάν, δάφνην, καὶ διάφορα ἀρωματικὰ φύλλα καὶ οὕτω καπνίζετε 3—4 ἡμέρας κατὰ συνέχειαν. Ἀφήνετε μετὰ ταῦτα οὕτω ἀνηρητημένας καὶ ὡσάκις θέλετε κόπτετε μίαν εἰς τεμάχιον καὶ ἢ τηγανίζετε μὲ ὠά, ἢ ἐψήνετε ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Εἶναι γευστικώταται καὶ ὀρεκτικώταται.

Κρετὸν δι' ἐπιπλα

Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκόμισε κρετὸν. Σχέδια νέα περσικὰ χρώματα στερεά.

τάπητες

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐφθασαν τάπητες. Σχέδια καλῆς αὐτῆς ποιότητος πρῶτην φορὰν ἐρχονται ἐν Ἀθήναις.

Κουρτινες (portieres)

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκομισθησαν κουρτινες χρυσοφάντοι. Σχέδια περσικὰ νεώτατα.

Ἰφάσματα δι' ἐπιπλα

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκομισθησαν τὰ ἀριστοτελεῖα τῶν Ἰφασμάτων δι' ἐπιπλα.

Κυρία Ἑλληνίς, δυναμένη νά ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροπὴν καὶ ἐκπαίδυσιν παιδῶν μὲχρι ἡλικίας 8 ἐτῶν, ὡς καὶ δεύθυναι ἢ ἐπιστάσασιν οἴκου, ζητεῖ θέσιν. Συναίσταται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφωρίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας

NEANIS καλῆς οἰκογενείας, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διὰ παιδας ἡλικίας ἕως 12 ἐτῶν. Δύναται νά βοηθῇ καὶ εἰς ραπτικὰς ἐργασίας.

— Τα δάκρυά της θά στεγνώσωμεν ἀμφοτέροι, ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Σεδρην. Τὴν ἀσθενεῖαν της φύσει ὄλωσ νευρικῆς, θά θεραπεύσῃ ὁ ἀξιολογὸς ἱατρός μας ὅστις μὲ διαβεβαίωσ' ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εὐθὺς ὡς μάθῃ ὅτι σὲ εἶδον καὶ σὲ ἠσπάσθη, θά θεραπευθῇ κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἄς κερδίσω τὴν δίκην σου, ἀς σώσω τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν σου καὶ τότε οὐ μόνον θά ἀνακτήσῃ ἐντελῶς τὴν ὑγιεινὴν της, ἀλλὰ θά εἶναι καὶ ἡ εὐτυχέστερα γυνὴ τοῦ κόσμου. — Θέλετε νά μοι ἐμπνεύσητε ἐλπίδα, ἣν ἀδυνατῶ νά συμμερισθῶ. — Ἀλλὰ δὲν σοὶ δίδω ἐλπίδα, εἶπεν ὁ ἐξοχος δικηγόρος, ἀλλὰ βεβαιότητά, πεποιθησιν, ἀρκεῖ νά θελήσης νά με βοηθήσης. — Νά σὰς βοηθήσω ; Πῶς ; — Πρέπει νά μοι διηγηθῆς τὰ διατρέξαντα ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς νά μοι κρύψης τίποτε, ὡς εἰς ἀληθῆ πνευματικόν. Καὶ ὅταν παρουσιασθῆς πρὸ τοῦ δικαστηρίου, νά εἴπῃς μόνον ὅ,τι ἐγὼ ἐκ τῶν προτέρων θά σοὶ ἔγω ὑπαγορεύσει. — Θέλετε λοιπόν, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ Ἰάκωβος, νά γείνω ἠθοποιός, κωμῳδός, νευρόσπαστον τοῦ ὁποίου θά κινήτε κατὰ βούλησιν τὰς καρδίας καὶ τὸ ὅποσον θά σώσητε χάρις εἰς τὴν ὑπέροχον καὶ ἀνεγνωρισμένην εὐφραδέειάν σας, χάρις εἰς τὴν ἀκραιότητα τοῦ ἐντίμου χαρακτῆρός σας. Πῶς θέλετε νά συναινέσω εἰς τοιοῦτον ὄνειδος ; — Τὸ θέλω, ὡς σοὶ τὸ ζητῶ ἐκ τοῦ βέθους τῆς ψυχῆς μου, εἶπε θερμῶς ὁ γέρον. Τὸ θέλω, ἵνα δυνθῶ νά σὲ σώσω, ἵνα ἡ ἀγαπητὴ μου Μαγδαληνὴ ἀνακτήσῃ τὰ ὠραία καὶ ἀνθηρὰ της χρώματα, ἵνα ἐντὸς ὀλίγου τὴν νυμφευθῆς καὶ ἀποκτήσῃε πολλά καὶ ὠραία παιδάκια. Ἴδου διατὶ καὶ πῶς τὸ θέλω ! Δὲν ἔχουσι θέσιν εἰς τὴν περιστασιν ταύτην οὔτε αἱ ὑπερβολικαὶ φιλοτιμίαι, οὔτε ἡ κακῶς ἐννοουμένη ὑπερηφάνεια. Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ κωμῳδίας, οὔτε περὶ σκηνογραφίας. Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς σου, καὶ τῆς κοινῆς ὀλων μας εὐτυχίας. Ἴδου περὶ τίνος ὀφείλωμεν νά μεριμνήσωμεν. Σκέψθητε ὅτι ἐκτιθεμεθα εἰς τρομερὸν ἀγῶνα, εἰς πάλιν μέχρις ἐσχάτων μεταξὺ τῆς δικαιοσύνης, ἥτις τυφλώσει, καὶ ἡμῶν, οἵτινες θά καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τῇ ἀνοιξώμεν τοὺς ὀφθαλμούς· εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Ροβέρτου δὲ Γέβρ, ἡ ἀκατανόητος πληγὴ του, ἡ κατὰ

σοῦ διατυπωθεῖσα παρὰ τῆς κ. Βαλωρῆ κατηγορία. Πρέπει νά ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς διεπράχθη παρὰ σοῦ, ἀπλῶς ἐν νομίμῳ καὶ δικαίᾳ τῆς ζωῆς σου ὑπερασπίσει. Ὅτι ἐὰν ἡ κ. χῆρα Βαλωρῆ σὲ κατηγορῇ ὡς δολοφόνον τοῦ μνηστῆρος της, πράττει τοῦτο ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ μίσους καὶ τοῦ πῶθου τοῦ νά σὲ ἐκδικηθῇ, διότι κατέστρεψεν πᾶσαν τῆς φιλοδοξίας της ἐλπίδα, ἴσως δὲ τοῦ ἔρωτός της. — Ἔστω ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ἀλλ' αὕτη ἡ ἀκατανόητος πληγὴ, ὅπως τὴν ὀνομάζετε, τὸ τρομερὸν αὐτὸ καὶ ἀνανδρον τραῦμα, τὸ ἐκ τοῦ συστάδην ἐπενεχθέν... — Ἀ ! εἶπεν ὁ γέρον δικηγόρος, δάκνων τὰ χεῖλη, τὸ κατραμμένον αὐτὸ τραῦμα, θά ἀποτελέσῃ τὴν κυριωτάτην καθ' ἡμῶν κατηγορίαν καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην μέσου ὑπερασπίσεως, τὸ ὅποιον δὲν ἔχω εἰσέτι σχηματίσει οὔτε κατα διάνοιαν. Ἀλλά, τῆς ἀθωότητός σου καὶ τοῦ Θεοῦ βοηθοῦντός με, θά τὸ εὐρω, ἀγαπητὸν τέκνον, θά τὸ εὐρω. Ἴδωμεν. Διηγῆσου μου τὰ πάντα ἀπὸ τῆς πρώτης σου συναντήσεως μετὰ τῆς μαρκησίας Ρηγίνας Βαλωρῆ, μέχρι τῆς τρομερῆς ἐκείνης νυκτός, καθ' ἣν ἐφόνευσας τὸν ἀτυχῆ σου φίλον. Ὁ Ἰάκωβος ὑπέκυψεν εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην καὶ ἤρξατο τὴν διήγησιν του. Ἀλλ' ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον, ἐν ᾧ ὑπεβάλλετο αὐτῷ νά ὁμολογήσῃ ποία ἦτο ἀληθῶς ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις εἶχεν ἐκμεταλλεθῆ τὴν εὐπιστίαν τοῦ γέροντος προστάτου του, εἰς βαθμὸν ὥστε νά κάμῃ αὐτὸν νά παρίδῃ τὴν ρητὴν θέλησιν καὶ τὴν ὀργὴν τῆς γραίας μητρός του, ἥτις ἐπιμόνως εἶχεν ἀντιστῆ εἰς τὸν ἀπροσδόκητον καὶ δυσανάλογον τοῦτον γάμον, ὅταν τῷ ἐπεβάλλετο νά ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὸν θεῖον τῆς Μαγδαληνῆς, ὅτι μεθυσθεῖς, σαγηνευθεῖς ὑπὸ τῆς προκλητικῆς φιλαρεσκείας καὶ τοῦ ἀκαταμαχῆτου κάλλους τῆς Ρηγίνης, ἀπέθη νά συλληφθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐρωτικὰς πλεκτάνας της, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, εἰς τὰ δίκτυα τῆς Κίρκης ταύτης, ὁ Ἰάκωβος ἠρρυθρίασεν, ἠσχύνθη διὰ τὴν ἀτιμίαν, ἣν ἤθελε προσάψῃ εἰς τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τηρηθὲν ἐντιμον ὄνομα τῶν Βαλωρῆ καὶ ἐμεινεν ἀναυδος, ρίπτων ἀγρίας καὶ ἀπελπιστικὰς κραυγὰς καὶ σχεδὸν ἐν τῇ παραφορᾷ του ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. (ἀκολουθεῖ)